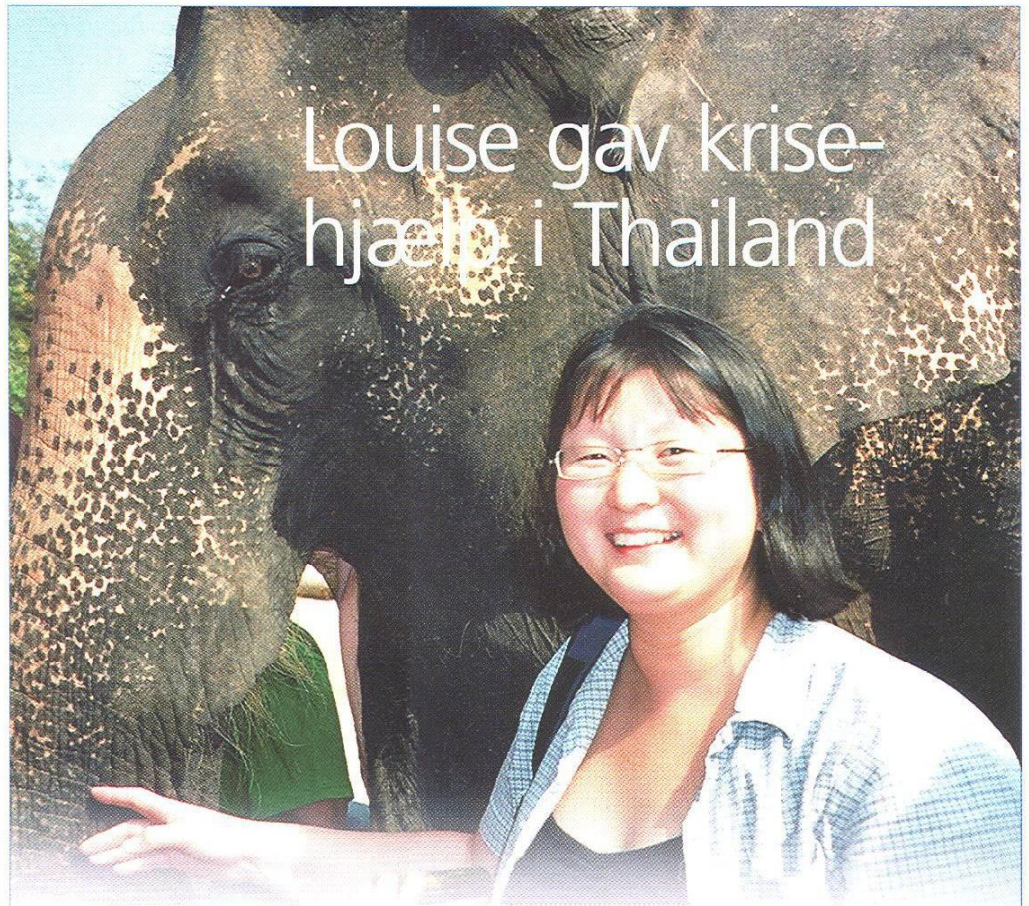

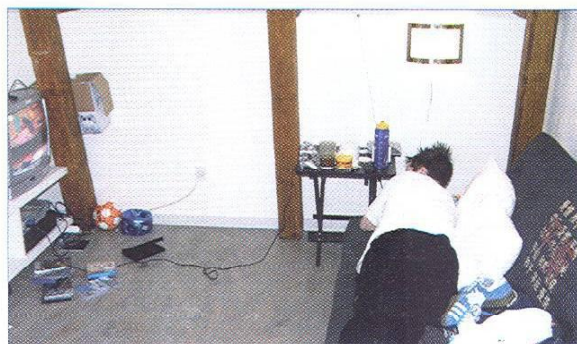
AMTS *avisen*

Louise gav krisehjælp i Thailand

Med få timers varsel blev psykolog Louise Svendsen sendt fra Roskilde Amt til Bangkok for at yde krisehjælp efter tsunamien.

Læs side 8 - 10

På rette spor igen

En ekstra pengepose fra Socialministeriet har gjort det muligt at etablere en ungdomsafdeling på behandlingshjemmet Magnoliegården i Hårlev. Pædagogerne har dermed fået en bedre mulighed for at målrette arbejdet med de større børn og samtidig forberede dem på et liv efter Magnoliegården.

Læs side 4 - 5

- Hvordan jeg selv har det? Fint, tak, fint

Tekst: Gert Ellegaard • Foto: Louise Svendsen & Gert Ellegaard

På årets første formiddag ringede telefonen hjemme hos psykolog Louise Svendsen.

- Hvis du er klar, så skal du med et fly til Thailand sent i aften for at hjælpe efter tsunamien, lød beskeden i røret.

Louise var klar, også da der blev ringet lidt senere for at fortælle, at der altså var flyafgang allerede først på aftenen i stedet for. Seks timer senere sad hun på sit flysæde med kurs mod Bangkok. Uden at kende noget til opgavens indhold eller omfang og uden at vide, hvornår hun atter ville kunne vende hjem igen.

- Opringningen kom lidt bag på mig, fordi jeg på det tidspunkt selv regnede med, at de fleste danske turister allerede ville være taget hjem eller være på vej hjem. Så er der nok ikke brug for os i denne omgang, tænkte jeg. Men selvfølgelig var jeg klar, da der så alligevel blev ringet.

Jeg har jo selv givet udtryk for, at jeg gerne ville sendes ud, hvis der opstod situationer som denne.

"Os" er i denne sammenhæng et netværk af kolleger, som Louise Svendsen gennem længere tid har været en del af, og det var koordinatoren fra netværket, som formidlede henvendelsen fra de danske myndigheder og ringede rundt den 1. januar.

Gearet til opgaven

- Gruppen er gearet til at træde til i sådanne situationer. Vi har mulighed for at tage ad hoc-opgaver ind og fordele dem mellem os, og vi kan alle tage af sted med meget kort varsel, hvis det ellers kan passes ind i forhold til vores normale arbejdspladser og -opgaver. For mit eget vedkommende tæller det også, at jeg har erfaring i at arbejde med kriseramte og traumatiserede mennesker, at jeg er vant til at arbejde med mennesker af anden etnisk herkomst og til at fungere i situationer, hvor der tales alle andre sprog end dansk, fortæller Louise Svendsen, der tillige havde øjeblikkelig opbakning på såvel hjemme- som jobfronten.

- Min kæreste er ingeniør og har prøvet at blive sendt ud af organisationen "Læger Uden Grænser", som jeg også selv er tilknyttet på frivillig basis, så her var der ingen betænkeligheder overhovedet. Han gik straks i gang med at hjælpe med at pakke. Samtidig oplevede jeg en fantastisk opbakning fra min arbejdsplads. Både amtsborgmesteren og min daglige leder gav øjeblikkeligt grønt lys for, at jeg kunne tage af sted, og det glædede mig i en sådan grad, at jeg meget gerne vil citeres for det uden at ville mistænkes for blot at sige det politisk korrekte!

- Det var nok mit held, at jeg ikke kom til at arbejde i første række i Phuket.

Med få timers varsel blev psykolog *Louise Svendsen* fra amtets Børn- og Ungeafdeling sendt til Thailand for at yde krisehjælp til ofrene for tsunamien. Det blev til 12 hektiske og intensive døgn i det katastroferamte land, inden Louise Svendsen returnerede til hverdagen. I fin form og sprængfuld af energi til at give sig i kast med de opgaver, hun så brat måtte forlade.

Briefet i flyet

Først da flyveren var lettet fra Kastrup, kunne Louise Svendsen begynde at danne sig et overblik over, hvad hun egentlig skulle lave i Thailand. Hun fik udleveret en række papirer med informationer og læste materialet undervejs.

- Min opgave viste sig at ligge i Bangkok, hvor jeg sammen med en kollega især skulle tage mig af de folk, der havde hjulpet danske ofre for tsunamien. Tilbageblevne turister og fastboende danskere var også en af vores opgaver. Det er nok mit held, at jeg ikke kom til at arbejde i første række i Phuket og derfor ikke oplevede nogle af de forfærdelige scener, vi alle har set på fjernsyn og pressefotos. Jeg blev ikke direkte konfronteret med døde mennesker eller fortvivlede ofre, der ledte efter familie og venner.

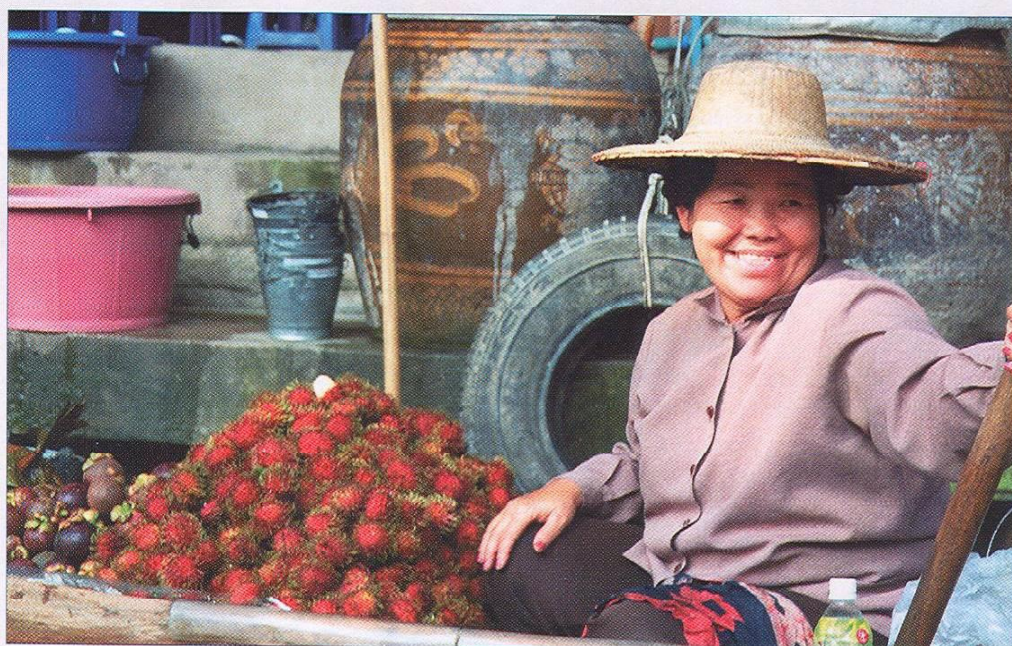
- Det nærmeste, jeg kom den slags, var en dag, da en af de andre hjælpere uforvarende kom til at åbne en sagsmappe, hvor der var et billede af et dødt menneske. Hun brød nærmest sammen, men da jeg efterfølgende selv så billedet, havde det ikke samme virkning på mig. Som psykolog er man selvfølgelig ikke mere hårdhudet end alle andre, men vi har en form for træning i voldsomme oplevelser og situationer og måske også en slags professionelt skjold. Men hvem ved, måske kommer der en reaktion senere?

Nye udfordringer fra time til time

Arbejdsomt havde Louise Svendsen og kollegaen base i den danske ambassade, og de boede på et hotel lige i nærheden. Det var til gengæld også de eneste nogenlunde faste

holdepunkter under opholdet i Thailand. Resten var masser af hårdt arbejde samt nye og uventede udfordringer fra time til time.

- Det handlede meget om at være i stand til at omstille sig hele tiden. Så kom der pludselig også thai'er ind, som skulle debriefes efter de voldsomme oplevelser, og i uge nummer to blev vi bedt om samtidig at håndtere ting, som ikke direkte havde med tsunamien at gøre, men

Fortsættes på side 10...

Fortsat
fra side 9

som vi kunne tage os af, fordi vi var danske og altså tilfældigvis til stede lige nu.

- For mig var det en spændende oplevelse at få lov til at prøve så meget og til at arbejde så selvstændigt under helt fremmede forhold. Jeg oplevede et enestående teamwork med mennesker af vidt forskellig faglig baggrund, og jeg fik et indblik i, hvordan redningsfolk, politi, ambasademedarbejdere og folk fra Udenrigsministeriet agerer i den slags situationer.

- Og når man som jeg er udsendt for første gang, var det rart at opleve, at jeg ikke blev grebet af panik, men kunne håndtere alle omskiftelserne og selv føle, at jeg var med hele tiden.

Træt - og ladet med energi

Fysisk var de 12 dage i Bangkok benhårde for Louise Svendsen og hendes kolleger. De var "på" hele tiden, mobiltelefonerne var tændte og skulle besvares hver gang, de ringede, og pauserne var få.

- Men psykisk var det ikke så hårdt, som jeg havde frygtet, også selv om jeg hørte grufulde

beretninger fra de mennesker, jeg var så tæt i kontakt med. Jeg stod jo ikke direkte i rædslerne selv, det er selvfølgelig en stor del af forklaringen.

- Her bagefter kan jeg mærke, at selv om trætheden stadig er der, er jeg samtidig helt ladet med energi til de opgaver, jeg beskæftiger mig med til daglig på Amtsgården. Og jeg er frisk til at tage af sted igen, hvis der skulle blive ringet efter mig en anden gang!

- Så når folk spørger mig, og det er der mange, der har gjort, hvordan jeg har det, kan jeg kun sige, at jeg har det fint, tak. Jeg har det fint.

Efter artiklens færdiggørelse er Louise Svendsen igen taget af sted og vender derfor ikke tilbage til Amtsgården. Via Læger uden Grænser deltager hun i to måneder i et hjælpeprojekt i Indonesien.